

„Vajon szomorkodhat-e a násznép, amíg velük van a vőlegény? Eljönnek a napok, amikor elviszik tőlük a vőlegényt, akkor majd böjtölnek.”

Jézus ebben a részben a böjtről szóló kérdésre nem szabályt ad, hanem önmagára mutat. A vőlegény képe azt fejezi ki, hogy Isten közelsége ünnep, amelyet nem szabad gyásszal félreérteni.

Isten belép az időbe, és megszenteli a jelen. Ezért a jelen pillanat nem pusztán átmenet, hanem kegyelmi tér, ahol örülni kötelesség és felelősség. Jézus a hétköznapiakban megélt testvéri kapcsolatot teszi az evangélium mércéjévé. Ha a vőlegény velünk van, akkor a közösségben megélt egyszerűség és öröm hitelesebb tanúság, mint bármely külső aszkézis.

Ugyanakkor Jézus nem tagadja a böjt idejét, hanem helyére teszi azt. A böjt nem cél, hanem eszköz: felkészítés a hiány elviselésére és a vágyak megtisztítására. Amikor a vőlegényt elviszik, a böjt segít kimondani a fájdalmat és ébren tartani a reményt.

Ez a liturgikus idő ritmusa, amely váltogatja az ünnepet és a csendet.

A böjt nem önmagában értékes, hanem akkor, ha a másik javára felszabaduló figyelemmé válik. Így a jelen pillanat öröme nem önzés, hanem közösségi ajándék.

A szöveg arra tanít, hogy az idő teológiája Krisztushoz kötött: vele örülünk, nélküle várunk. Ez a várakozás azonban nem menekülés a jelenből, hanem annak elmélyítése.

A keresztény ember ezért nem halasztja az örömet egy későbbi, „méltóbb” alkalomra. Inkább felismeri, mikor van itt az ünnep ideje, és mikor a böjt csendje. A kettő együtt formál érett szabadságot és felelős szeretetet.

Máté rövid jelenete így a mindennapokban megélt, örömteli, mégis fegyelmezett hit programját adja.

Makai Ágnes, Pilisborosjenő